

Kapitel 18. De små mennesker

Der var engang nogle meget meget små mennesker. De vidste ikke selv, hvorfor de var blevet så små, men det var de. Sådan helt fra de blev skabt i moderens mave. Måske moderen også var lille, sådan noget går videre fra mor til barn.

Ingen ved det rigtigt, Men de små mennesker kunne godt ind imellem være trætte af at være små. De kunne ikke nå op til bordene, De fik hold i nakken af at se op på alle de andre mennesker, som jo var større end dem. Når de søgte arbejde, fik de fortalt, at det er du vist, da for lille til, du. Men de kunne jo ikke lave om på at de var født så små.

Heldigvis kendte de hinanden og talte om det med at være så små. Det havde de faktisk ikke noget imod, fordi de kunne så meget andet, end bare at være små. De var kloge og kunne en masse ting.

Men en dag syntes de det kunne være nok, nu stirrede andre mennesker på dem, gloede ligefrem. Det var ikke til at holde ud, syntes de. De var da ikke specielt mærkelige, bare små. Efter i lang tid at være blevet gloet på, og peget fin dre af, holdt de møde, og sagde de til hinanden.

Det kan da ikke passe at alle mennesker, skal være ens. Lige tynde, lige tykke, lige dumme, have det samme tøj på og tale på samme måde. Mange af de smarte mennesker, talte så hurtigt, og så hurtigt at det var for meget. Det var ligesom kun dem selv det hele handlede om, syntes de da selv. De smarte. Så de talte om sig selv, hele tiden. De små mennesker syntes, det var noget trættende. De små fik aldrig spørgsmålet: Hvordan har du det? Det var ligesom de ikke var der, de små. Syntes de smarte altså. De overså dem eller stirrede på dem. Det var ikke rart. De var jo også mennesker, de små.

Havde en sjæl og et hjerte. Det har alt levende da.

Så de her små mennesker besluttede, at de ville ikke mere bo sammen med alle de smarte. De kunne være smarte for sig selv, kunne de. De små gad ikke mere lytte eller klappe af de smarte.

Så en dag gik de sammen langt langt væk ud i en gammel skov, der kunne de da vel få fred og ro.

De fandt en dejlig hule under et gammelt træ. Der var lunt og fint. Skoven var fyldt med gamle æbletræer og svampe i skovbunden. Det mente de nok at kunne leve af, svampe i skovebunden og æblerne. Det er rigtig sundt.

I lang tid boede de i skoven. En dag så gungrede det i skovbunden, det næsten buldrere. Hvad var dog det, som skete. En kæmpe høj lyd, traske, traske, syntes de det lød som. De gemte sig, ville lige vente og se, hvad det var som gungrede.

De blev så forskrækkede, pludselig stod en høj høj mand foran dem. Han var mere høj end nogen, de ellers havde mødt. Jamen, jamen, skulle de flygte, eller hvad? De små sad i deres skjul og holdt øje med den høje mand. Han så faktisk sød ud, den høje. Ejnar, som var god til at tale og gik med briller for bedre at kunne se, råbte højt med hovedet vendt helt op mod skyerne, for bedre at kunne se den der kæmpe.

Han råbte: Goddag, hvad laver du dog her??? Hvorfor søren er du da så høj? Jeg kan næsten ikke se op til dit ansigt. Og hvad laver du her, du kæmpe.

Den høje mand sagde: Jamen, sådan er jeg bare, så høj. Sådan er jeg født. Men jeg tænker på, hvorfor søren er I så små. Det er da sært.

Sådan nogle små nogen som jer, har jeg ikke set så tit.

Vi har da heller ikke set, nogen så høj, som dig før. Vi blev helt forskrækkede over dig. Får helt ondt i nakken af at se så højt op. Hvordan kommer du ind i husene??? du rager da hovedet op i loftet, så høj du er.

Ja, jeg slår tit hovedet, sagde den høje mand. Jeg må hellere sige pænt Goddag, Jeg hedder Svend og går en tur i skoven for at slippe fri for alle de andre mennesker, der hele tiden stirrer på mig, og hvisker bag min ryg. Jeg ved da godt, hvad de siger: Nøj.. hvor er han høj. Det siger de. Det er jeg jo også, men ved da ikke lige hvorfor jeg er blevet sådan.

I er jo blevet nogle små nogen, hvordan sker det da??? Altså, at I er blevet så små. Vi er jo meget forskellige, ikke?? Jo, sagde de små. Ja, det vidste, de små da heller ikke. hvorfor de var blevet så små, det var de bare. De var jo bare små.

En af de små damer kom med et glas og spurgte: Vil du ikke have et glas drikkelse, du må da være tørstig af at have gået så langt. Jo, tak det ville Svend gerne. De små bød også på aftensmad og hvile i den grotte, hvor de sov om natten. Dog havde de et problem, kunne Svend komme ind i grotten? Men Svend sagde, det betyder ikke noget, jeg lægger mig på knæ og kravler ind. Det er kun så dejligt at få lidt husly og godt selskab. Alle gik til ro og sov godt i grotten. Svend krummede sig sammen, så kunne han fint være i grotten.

Næste dag måtte de have noget at spise alle sammen. De små samlede æbler op fra jorden, dem kunne de nå. Og Svend sagde, jamen, jeg kan da tage nogen af dem højt på træerne, dem kan jeg nå. Så høj jeg er. Så Svend tog de højeste hængende æbler. De små de, der lå på jorden. De samlede også svampe, ikke de røde, dem får man grusomt ondt i maven af, men mange af de andre de kendte, som god mad. Om aftenen lavede en dejlig gryde med æbler og svampe og talte sammen om alt mellem himmel og jord.

Næste morgen spurgte Svend om han måtte skrive et brev til sin gode ven. Vennen var også så træt af at være mærkelig høj i en ellers så smart verden, hvor alle skulle være ens. Svend ville spørge om ham, om vennen måtte besøge ham her i skoven. Ja, det må du da, sagde de små. Altid spændende med nye mennesker her.

Næste dag kom vennen. Han var sammen med sin lillebror, men han havde den almindelige højde, som ingen her lagde mærke til. Her var de enten kæmpe store eller små bitte. Vennen hed Anton.

Svend, Anton, Ejnar og alle de små havde det så godt sammen. De tog hinanden lige præcis som de var, store eller små. Kunne tale om alting og samlede mad og spiste sammen.

Det havde de det rart med i mange år. Svend blev så glad for en af de små damer, hende som havde givet ham at drikke, da han kom. De kyssede og krammede. De fik også nogle børn, og de blev præcis så høje, som Antons lillebror. Sådan helt almindelig høje.

Det er da forunderligt. Tænk at en høj og en lav kan give en middel. Sådan er der så meget godt, når det blandes. Det høje, det lave og det mellem.

Det er derfor alle skal være her, sammen. Alene derfor.

